Daniel şi prietenii săi

Daniel şi prietenii săi

Zilele, în care au trăit aceşti tineri, au fost grele pentru poporul lui Dumnezeu. Dumnezeu îl dăduse pe poporul Său în mâna lui Nebucadneţar, împăratul Babilonului. Se împlinise cuvântul profetic spus lui Ezechia: „Iată, vin zile, când tot ce este în casa ta şi ce au adunat părinţii tăi până în ziua aceasta va fi dus în Babilon: nu va rămâne nimic, zice Domnul. Şi vor lua din fiii tăi, care vor ieşi din tine, pe care-i vei naşte, şi vor fi fameni în palatul împăratului Babilonului“ (Isaia 39.6,7).

Printre aceşti fameni se numărau şi Daniel şi cei trei prieteni ai săi. Ei au fost numiţi în poziţii de cinste printre domnitorii păgâni. Aceasta a fost o mare probă pentru viaţa de credinţă a celor patru. Să renunţe la credinţă având în vedere starea înjosită a poporului şi să folosească şansele oferite sau să rămână fideli în aceste împrejurări lui Dumnezeu şi poruncilor Sale? În situaţia lor deosebită, au fost nevoiţi să poarte nume păgâne şi să devină pentru trei ani elevii profesorilor păgâni. Ce pericol!

Nu citim câţi tineri din popor se găseau în aceeaşi situaţie, dar la Daniel şi prietenii săi găsim fidelitate şi hotărâre. Noile lor nume nu erau în nici un caz o recunoaştere a dumnezeilor păgâni.

Şi Moise a fost educat în şcolile Egiptului, dar înţelepciunea acestuia nu a reuşit să-i încătuşeze inima pentru Egipt şi să-l facă să-şi găsească plăcerea în animaţia ofertelor păcătoase ale acelei ţări. El a refuzat să fie numit fiul fiicei lui faraon şi a ales mai bine să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu.

Întotdeauna, poziţia inimii e decisivă. Lumea oferă tocmai tinerilor ofertele ei ademenitoare. De aceea trebuie să fim atenţi. Da, lumea poate deveni uimitor de tolerantă şi de binevoitoare, dacă îi poate implica pe copiii lui Dumnezeu în slujbele ei, în ascultarea, înţelepciunea, religia şi viitorul ei, făcându-i supuşii ei.

Aşa s-au petrecut lucrurile şi cu aceşti tineri. „Şi împăratul le-a rânduit o parte zilnică din mâncărurile alese ale împăratului şi din vinul pe care-l bea el, ca să-i hrănească trei ani.“ Ei au fost nevoiţi să cunoască duhul şi ştiinţa Babilonului şi să le accepte. De aceea a fost necesară atenţia în orice privinţă.

„Dar Daniel a hotărât în inima lui să nu se întineze cu mâncărurile alese ale împăratului şi cu vinul pe care-l bea el.“ O astfel de dorinţă a fost roada preţioasă a temerii de Dumnezeu. El nu şi-a pus problema situaţiei deosebite în care se afla sau a dezavantajelor care i le-ar fi putut aduce hotărârea sa, el a dorit să-L cinstească pe Dumnezeu şi să nu se întineze! Probabil, comportamentul său a fost hotărâtor şi pentru ceilalţi trei, exercitând o influenţă binecuvântată.

În toate timpurile, cei temători de Dumnezeu au fost confruntaţi cu aceleaşi probleme. Scopul şcolilor noastre este de a le face cunoscută tinerilor înţelepciunea lumii şi de a-i educa în aşa fel, încât să se potrivească lumii. Cine este şi vrea să rămână fidel Domnului trebuie să spună în anumite situaţii un „nu“ hotărât. Ferice de cel care îşi păstrează o conştiinţă curată şi nu îşi pierde capacitatea de deosebire!

Cine vrea să meargă pe calea binecuvântării cu Domnul trebuie să înceapă devreme să deosebească lucrul preţios de cel obişnuit, lucrul curat de cel murdar. Te gândeşti la aceasta când iei de exemplu o carte în mână? Dacă nu-i aduce nici un folos omului din interior sau este chiar otravă pentru acesta, atunci nu o citi şi îndepărteaz-o, pentru ca să nu fi ispitit să o citeşti!

Dacă am vrea să descriem masa împăratului, a prinţului acestei lumi, şi vinul pe care îl bea, ne-ar trebui multe pagini. Vinul ne aminteşte de bucuria acestei lumi. Gândeşte-te mereu la cuvintele: „Şi lumea trece, şi pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate“!

Dumnezeu a recunoscut fidelitatea lui Daniel şi a prietenilor săi. „Ochii Domnului cutreieră tot pământul, ca să Se arate tare pentru cei cu inima în totul pentru El“ (2 Cronici 16.9). Această mică rămăşiţă a putut experimenta acest lucru. Dumnezeu a luat problema lor în mâna Sa. El l-a făcut pe famen binevoitor ca să încerce cu apă şi legume, El a purtat de grijă ca acestea să le fie prielnice, căci „la sfârşitul celor zece zile, feţele lor arătau mai frumoase şi mai grase decât toţi tinerii care mâncau din mâncărurile alese ale împăratului“. Ştim că Dumnezeu stă deasupra tuturor şi nu ne lasă niciodată, dacă stăm cu hotărâre de partea Lui!

Dar şi mai mult: „Şi acestor patru tineri, Dumnezeu le-a dat cunoştinţă, şi pricepere în toate scrierile, şi înţelepciune; şi Daniel a avut pricepere în toate viziunile şi visele.“ Să observăm: „Temerea de Domnul este începutul înţelepciunii“! Dacă vrem să obţinem pricepere în gândurile lui Dumnezeu, atunci nu puterile minţii sunt hotărâtoare, ci temerea de El.

Aceşti patru tineri nu au avut numai un început bun, ci au şi persistat în fidelitate. Ei au ocupat poziţii înalte şi au fost încercaţi. Nu au fost scutiţi de probe, dar ce hotărâre şi ce curaj al credinţei s-au găsit la ei! Se merită să începem devreme despărţirea de orice fel de rău!

din „Ermunterung und Ermahnung“